

XX.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov angaaende Landboernes Forpligtelse til at yde Pligt-
tjensler og Pligtarbejde i offentlige og kommunale Diemed m. m.

(Afgivet af Folkethingets Udvalg den 10de Marts 1873.)

Nærværende Lovforflag har i forrige Sam-
ling været Gjenstand for vidtløftig og udførlig
Behandling i Landstinget (Forhdl. Sp. 1425 og
2030 og Till. B. Sp. 505). I det vi henvise
hertil, skal det endvidere bemærkes, at ogsaa i dette
Thing kom Sagen til 1ste Behandling og i et Ud-
valg, uden at der dog blev afgivet nogen Betæn-
ning. Grunden dertil laa dels i de modsatte Ansku-
elser, der gjorde sig gjældende fra de forskellige
Sider, dels i Samlingens nær forestaaende Slut-
ning. Lovforflaget foreligger nu væsentligt i den
Stikelse, det fik i Landstinget, og den Uvillie
mod Sagen, der viste sig saa vel i nævnte Thing som
i dette, er ikke ganske forsvunden. Vel er en af
Hovedanterne falden bort, idet man sætter dette
Forflag i Forbindelse med den nye Lov om den
personlige Kommunefat, men desuagtet er dog et
Mindretal (L. Larsen) mest tilbøjelig til aldeles
at forkaste Loven; thi han tror ikke, at der opnaas
værdifulde Fordele ved den nye Ordning af Sne-
kastningsarbejdet, og med Hensyn til de andre
Afsnit angaaende Rjoeslerne, da fler der de hidtil
Ikkejøreligtige en Uret, hvorfor man ingenfom-
helst Erstatning har at byde dem. Naar han des-
uagtet vil gaa med til at stille Ændringsforflag,
saa er det ikke for at slutte sig til Loven, men
for at gjøre et efter hans Mening ikke ringe Onde
saa lidet føleligt som muligt.

Udvalget, med Undtagelse af L. Lar-
sen, tror ikke, at der vil ske de hidtil
Ikkejøreligtige nogen Uret, ved at dette For-
flag ophjæves til Lov. Det er derimod sand-
synligt, at der, ved at alt kommunalt Arbejde skal
betales, aabnes en Vej til en ikke ringe Bisfortje-
neste for disse Folk, som man tror vil blive foru-
rettebe, og en saadan mulig Bisfortjeneste vil let
opveie den forholdsvis lille Merudgift, Vedkom-
mende kan komme til at svare til Kommunens
Kasse.

Om den Ordning af Snekastningsarbejdet an-
gaar, da forekommer det ikke at være heldigt, naar
Tillæg B. Ordentl. Samling 1872—73.

§ 3 stiller een Fremgangsmaade som Regel, en
anden som Undtagelse. Snekastning er et saa ube-
regneligt og extraordinært Arbejde, at det vil
være vanstelig, om ikke umuligt, at fastsætte be-
stemte Regler, som vilde passe til Landets høist
forskjellige Egne. Hele Udvalget er derfor enigt
om, at de i § 3 antydede Fremgangsmaader ved
Snekastningen stilles sideordnede.

Udvalgsmedlemmerne Buch, S. Hansen,
S. Jensen, L. Larsen og Chr. Pedersen
finde sig ikke tilfredsstillede herved, men
anse det for meget uheldigt aldeles at for-
byde den hidtil brugte Fremgangsmaade ved
nævnte Arbejde; thi naar man ikke tør gaa saa
vidt at have § 9 i Lov af 21de Juni 1867 an-
gaaende Veiarbejds Udførelse, turde der dog
være, om ikke større, saa vel under alle Omstæn-
digheder en ligesaa stor Grund til Forsigtighed
lige overfor Bestemmelserne i Lov af 30de December
1858, jvfr. Lov af 20de December 1799 an-
gaaende Snekastningsarbejdet. Forstjellen er
den, at dette er et Arbejde, hvis Omfang
og Kostbarhed er uoverskuelig og uberegne-
lig, hint derimod kan overses og beregnes.
Naar Lovgivningsmagten foreskriver, til hvilken
Grad af Fuldkommenhed Arbejdet skal udføres,
naar den fastsætter Straffebestemmelser for For-
sømmelser heraf, saa er den kun i sin gode Ret;
men naar den foreskriver Fremgangsmaaden ved
og Fordelingen af et saa vanstelig Arbejde som
Snekastning, saa antage vi, at man gaar for
vidt. De kommunale Myndigheder maa have
Ret til at ordne dette Arbejde paa den
Maade, der efter de stedlige Forhold maatte
findes mest passende. Det vilde derfor være
heldigt, om der, sideordnet med de nye Regler i
§ 3, var stillet den gamle Fremgangsmaade, dog
med de Forandringer, som Billighedshensyn til
jordløse Husmænd og Indertier nødvendigvis maa
medføre. Men da baade Regjering og Landsting
ikke synes at ville finde sig heri, skal man